

Meč a srdce

N O R A   B A R Á T H O V Á

Nora Baráthová

Meč a srdce

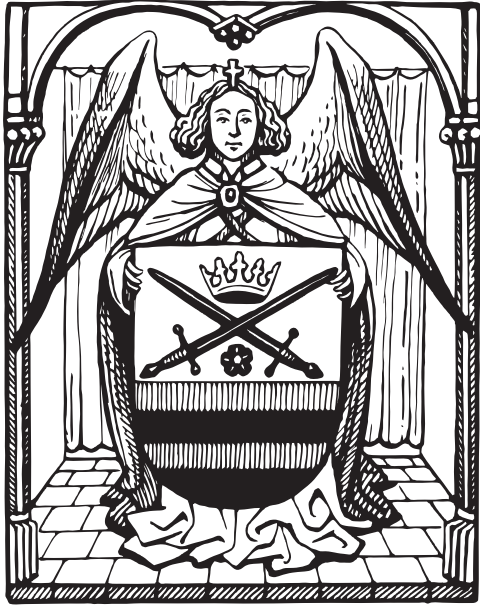

ČADRA
2023

Srdce ma naučilo,
že kompas lásky
často ukáže smer vedúci za tebou,
ale nie prekážky,
ktoré je potrebné zdolať.

Anna

Obsah

Takto sa to začalo	7
A takto to pokračovalo.....	105
A takto sa to všetko skončilo.....	209
Vysvetlivky.....	213
Použitá literatúra.....	215
Muž, ktorý kráčal za smrťou.....	219
Aj zradcom sa odpúšťa	221
Nepokojné mesto	223

Takto sa to začalo

v rokoch Pána 1433 - 1435

1

Kežmarskí chlapi zavýjajú od smiechu, ženy sa tvária pohoršene, hoci majú dlaňami tak zakryté tváre, aby pomedzi prsty videli všetko, čo sa robí. Deti zaháňajú do domov. Možno niektoré aj pozerajú von oknom, ale to už rodičia nevidia.

Fešácky kat ženie pred sebou dvojicu mužov. Vyzerajú, ako by vyšli práve z raja, chýba im len figový list. Ešte šťastie, že v tento deň sa trochu oteplilo. Nezamrznú na tejto ceste hanby. Ich vina. Nemali kradnúť ryby. Za hradbami mesta im kat hodí nejaké háby a potom nech idú kadelahšie. Obyčajne sa zohrievajú v krčme za Vyšnou bránou. Súcitní ľudia im aj pálenku zaplatia, ba aj čosi pod zub a všetci spoločne budú nadávať na slobodné kráľovské mesto Kežmarok.

„Baby, schovajte sa,“ zrúkne kat, ale v očiach má smiech, „nepatrí sa, aby ste zízali na holých chlapov.“

„Však sa prikrývajú dlaňami, nič nevidíme,“ zapiští jedna zo zvedavkýň, ale pre istotu pozerá, či v blízkosti nestojí manžel.

„Pravdaže, to je chyba,“ rehoce sa ktorýsi z chlapov, „náš pán kat im mal ruky dozadu zviazať!“

„To by bolo ono!“ jačia baby, a najviac tie, ktoré majú čierne šaty, teda vdovy.

Kat len pokrúti hlavou. Už sa nečuduje novému príkazu pána richtára, že každá vdova má mať v noci pred dverami stráž. Lenže dosiahol úplný opak. Vojakov je dosť a okrem stráženia ich vdovy občas pustia aj do domu, vraj aby sa zohriali. A že sa zahrejú a zohrejú, je viac než pravda. Kat Tomáš to dobre vie, ale vojakom nezávidí. Dvere jeho domčeka za hradbami mesta pri Vyšnej bráne sú otvorené vo dne v noci. Kat totiž musí bývať mimo mesta. Tento príkaz síce dodržiava, ale hocikedy vojde do mesta, ba i do panských domov, kam ho volajú hlavne ženy. Príčina sa vždy nájde: potkany, myši, túlavé mačky a psy, ba niekde aj pavúky. Či ich nájde, či nie, vždy je dobre. Dostane jesť, piť a veľmi často aj samotnú paničku. Tomáš je mladý chlap, mohutný, krásny, múdry, šikovný... Lenže ako katov syn sa nemohol vyučiť žiadnemu remeslu, ba nesmel ani do škôl. Katovské remeslo sa totiž dedí z pradeda na deda, z deda na otca, z otca na syna a tak ďalej. Toto remeslo je na jednej strane vážené, ale na druhej špinavé.

Oboje je pravdou.

V sieni radnice slobodného kráľovského mesta Kežmarku je horúco, hoci vonku je treskúca zima. Chystá sa veľký výročný trh, páni senátori mestskej rady si musia podeliť úlohy, prítomní sú aj mnohí remeselnícki majstri, ktorí sa tvária čo najzbožnejšie – sú predsa v miestnosti, odkiaľ sa riadi život mesta!

„Urodzení kežmarskí páni! Na trh musíme byť pripravení,“ opakuje richtár Martin, ktorý veľmi rád hovorí vo veršoch, pokiaľ mu to ide, ale pri dlhšej reči sa rýmovania musí vzdať, lebo

by jeho rečnenie trvalo pridlhho, kým by našiel priliehavý rým. „Dobre viete, páni senátori, koľko ľudí sa tu schádza, z koľkých krajín prídu a koľkí sa tu zídu! Máme vlastne šťastie, že naše mesto rastie! Naši veľactení predkovia založili Kežmarok pri veľkej obchodnej ceste, ktorá spája Orient so severom Európy. Ozaj boli predvídaví. Máme tu aj rieky, v ktorých plávajú ryby... Naozaj, naši predkovia neurobili žiadne chyby!“

Senátori prikyvujú. Tí, ktorí dlhšie vykonávajú svoj úrad, dobre vedia, čo bude nasledovať. Pán richtár vytyahne všetky mestské privilégia a začne sa nimi chváliť. Bodaj by aj nie. Veď je to okrem výbornej polohy a bohatých riek najväčšie bohatstvo mesta.

Richtár začne mestským právom, ktoré Kežmarku udelila roku Pána 1269 Jeho kráľovská výsosť Belo IV., potom prídu na rad privilégia Jeho kráľovskej výsosti Žigmunda Luxemburského. V roku 1411 dal mestu právo slobodného rybolovu. V kežmarských vodách, ba aj v mestských priekopách plávajú dokonca lososy – nesmú sa chytať, ale kto to z Kežmarčanov rešpektuje! V roku 1412 boli mešťania oslobodení od platenia mýta v celom Uhorsku. Fantastický výdobytok – nemuseli napríklad zastaviť pri žiadnom moste a platiť mýtnikovi presne určený poplatok! V roku 1417 dostalo mesto právo slobodného používania lesov. A Kežmarok má lesov nadostač, veď mestu od roku 1269 patrí aj časť Snežného pohoria až k Zelenému plesu, nad ktorým trčí Kráľov nos, a vraj na jeho vrchole je zvláštny zelený, na všetky strany svietiaci drahokam karbunkul, a preto je aj pleso pod ním podobnej farby. Do hôr sa odváži málokto, ktovie, či tie červené večerné oblaky nie sú v skutočnosti plameňmi vychádzajúcimi z papulí drakov. A keď sa začne blýskať a hrmieť, nevydávajú v skutočnosti tie zvuky draky? Veru, všetko je možné!

Napokon pán richtár vyloží posledné privilegium z roku 1419 – právo usporiadať do roka dva výročné trhy, a to na sviatok Očisťovania Panny Márie, čo značí 2. februára, a na sviatok apoštolov Petra a Pavla, teda 29. júna.

To je paráda! Kým na týždenný trh prichádzajú len domáci remeselníci a ľudia z blízkeho okolia, na výročný trh prídu aj šikmookí obchodníci, ba aj čierni ako sadza. Celý svet sa tu schádza. Kdežeby výročný trh trval len jeden deň! Niekedy tu vydržia kupci aj dva týždne!

Kežmarčania sa na výročný trh tešia: trh sa slávnostne otvorí vyvesením kežmarskej žlto-modrej zástavy. Prečo žlto-modrej, to zatiaľ nikto nevypátral, ani tí najmúdrejší Kežmarčania. Modrá by mohla byť farbou riek, ale žltá? Zem? Ťažko, veď domy tohto mesta sa postavili na vysušených močariskách. Alebo je žltá hádam farbou slnka, ktoré malo močaristú pôdu vysušiť?

Po vyvesení zástavy zo strechy radnice zahrajú mestskí trubači, po námestí a uliciach bude chodiť plno mestských vojakov, pri bránach budú stáť stráže v najparádnejšom brnení. A určite sa nájde aj nejaký zlodej, ktorého posadia do klady alebo priviažu na pranier, a všetci ho budú môcť beztrestne opluť, ešte aj deti. Najviac sa na trh tešia kežmarské dievčatá. Nejedna si našla muža medzi kupcami spoza hraníc Uhorska. Čo na tom, že bol starší. Ale bol skúsený a mal hrbu peňazí! Bolo čo zdediť!

„Už vieme, kto všetko príde na trhy?“ spýta sa remeselník, ktorý je tu prvýkrát.

Všetci sa rozosmejú. Kdeže! To nevie nikto.

„A že prídu v takej zime!“

„Im je to jedno! Rozložia si pri stánkoch ohníky!“

„A vyhorí celé mesto!“

„Ale, ale, páni bratia! Nech sa také reči stratia! Zatiaľ sme, ešte vďaka Bohu, vyhoreli len raz!“ tíši horúce hlavy richtár.

„Aj to stačilo. Vari by sa vám to málilo?“

„Škoda, že máme len dva výročné trhy. Niektoré mestá majú viac,“ ozve sa jeden zo senátorov.

„Možno raz tých trhov bude viac. Ale väčšia škoda je to, že nemáme právo skladu,“ zosmutnie richtár.

„A to je aké právo?“

„Právo, podľa ktorého môžeme zastaviť akéhokoľvek obchodníka, idúceho okolo Kežmarku, a on musí v meste predávať svoj tovar.“

„A to aj mimo trhov?“

„Vždy a stále!“

„A kto má také právo na Spiši?“ spýta sa mäsiarsky majster, ktorý má sedem dcér a rád by ich už dostal z domu.

„Len Levoča a Podolíneč.“

„Samozrejme, Levoča!“ prskajú všetci do jedného.

Levoča je hádam každému Kežmarčanovi trňom v oku. Levoča – slobodné kráľovské mesto, neustále súperiace s Kežmarkom o prvenstvo na Spiši. Raz je lepšie jedno mesto, raz druhé.

„A získala ho právom?“

Richtár mávne rukou. Od svojho nebohého predchodcu (ten zas od svojho predchodcu) počul, že Kežmarok obžaloval Levoču ešte roku Pána 1400, lebo že vraj získala toto privilégium neprávom. Hoci sa ku Kežmarku pridala tak isto závidiaca Spišská Nová Ves, nikto nič nezmohol, Levoča mala na svoje právo pergamenový dokument, kým tie dve mestá nemali žiadny doklad. V skutočnosti ho ani mať nemohli.

Všetci sa rozkričia: Levoča je hanebné mesto, žijú tam samí zlodeji, lotri, podvodníci a tí najväčší lakomci! Kričia, a pritom v Levoči skoro nikto nikdy ešte nebol.

Odrazu sa dvere rozletia a dvaja mestskí zbrojnoši vlečú dnu dvoch mužov a fešnú ženu. Inak by sa richtár na trúfalosť zbrojnošov rozkričal, ale v tejto chvíli na to zabudne.

„Pán richtár! Páni radní! Týchto troch sme chytili pri rieke Poprad. Vysekali dieru do ľadu. A pri nich bolo plné vrece lososov! Predstavte si, teraz v zime!“

„Tu je to vrece,“ ukáže druhý zbrojnoš. „Nič nemôžu odtajiť.“

„Teda porušenie nášho práva slobodného rybolovu,“ povie richtár natešene, že sa niečo deje. „Loviť v našich riekach, a to v Poprade, Ľubickom potoku, Bielej vode a Zlatom potoku môžeme len my, obyvatelia slobodného kráľovského mesta Kežmarku. A vy ste čo zač?“

„Sme obyvatelia slobodného kráľovského mesta Levoče.“

Akoby ohnivá strela vletela do radnej siene. V momente sú všetci senátori i remeselníci na nohách a vrieskajú ako pri poslednom súde, keď ich budú čerti odnášať do pekla.

„Levočania! Samozrejme! Kto iní?“

„Nie je vám hanba kradnúť? Nestačia vám vaše práva?“

„Keď lososy v našich riekach nemáme!“ bráni sa bradatý Levočan.

„A my zase nemáme vaše právo skladu... a neberieme vám ho! Ba viac ho potrebujeme než vy!“

„Prečo viac? Naše mestá sú na rovnakej obchodnej ceste! Tí istí kupci chodia k vám i nám!“

„Neodvrávaj pánu richtárovi!“ reve zbrojnoš, šťastný, že si môže v radnej sieni beztrestne zavrieskať.

„Nevedeli sme. Zaplatíme...“

„Pán richtár, prisúďte spravodlivosť!“ kričí mäsiarsky majster a lalok pod bradou a samotné brucho sa mu len tak natriasajú.

„Samozrejme, že to nenechám bez trestu,“ povie richtár významne. „Nikto nebude škodiť nášmu mestu! Počúvajte, Levočania! Dobre viete, že ten, kto poruší právo slobodného rybolovu, bude potrestaný!“

„Veď hovorím, že zaplatíme...“

„Haha! Na to je iný trest!“

„Väzenie? To nie, pane! Sme predsa obyvateľmi slobodného kráľovského mesta a...“

„Teraz ste obyčajní zlodeji. Čaká vás niečo horšie, než väzenie!“ zdvihol prst richtár.

„Za obyčajné ryby máme prísť o hlavu? Veď to je...“

„Čaká vás ešte niečo horšie!“

Nasleduje chvíľa napätého ticha. Čo môže byť ešte horšie než potupná smrť sťatím hlavy?

Richtár si chvíľku vychutnáva napätie, až potom pokračuje:

„Všetci previnilci, ktorí porušia naše slávne právo slobodného rybolovu, majú byť vyzlečení donaha, a tak ich vyženieme z mesta von.“

Levočania nechajú od úžasu otvorené ústa. O tomto ešte nepočuli.

„A bolo by im treba zhabať aj sane a tovar!“ kričí najhorúcejšia senátorská hlava.

„Nie, nie!“ tvári sa richtár čo najspravodlivejšie. „Povoz možno vziať len pri porušení práva slobodného používania lesov. Teda keď niekto bez nášho povolenia rúbe drevo v kežmarských lesoch!“

Levočania v tej chvíli oľutujú, čo urobili, pretože v skutočnosti dobre vedeli, že páchali nepravosť.

„Mimochodom, do najbližšieho mesta Ľubice je asi polhodina cesty, ak nie viac,“ povie richtár a potom zhúkne na zbrojnošov. „Berte ich!“

„Veď zamrzneme!“ jačia Levočania.

„Nemali ste kradnúť!“

„A už ich môžem začať vyzliekať?“ spýta sa dychtivo zbrojnoš pri pohľade na jačiacu ženu.

„Až pred radnicou. A nebudeš vyzliekať ty, ale Tomáš. To je práca pre kata.“

„Veď to viem aj ja,“ zahundre zbrojnoš, nespustiac zo ženy zrak, ale richtárovi sa musí podvoliť.

Levočania sa pokúsia o útek, ale zbrojnoši ich raz-dva dobehnú. A za nimi sa rozbehnú aj senátori a remeselníci.

„Kam sa, páni, beriete? Len si pekne sadnite!“ zastaví ich rázny hlas richtára.

„No... chceli sme ich vidieť...“ prizná pravdu najmladší senátor.

„Nehanbíte sa? Pozerať na holú ženskú? Tie vaše vám nestačia? Sadnite si, ešte sme neskončili. Ba sotva sme len začali!“

„Dúfam, že nebudú veľmi revať,“ zahundre starší senátor. „Aby ich takých holých nevidela moja stará. Veď aj nedávno takto hnali dvoch chlapov a všetky ženy, ba aj panny boli vonku.“

„Ako viete, pán brat, že panny?“ zarehoce sa tučný mäsiar.

„To vyzliekanie nie je veľmi morálne, pán richtár,“ dovoľí si poznamenať majster súkenník. „A hlavne nie v zime.“

„Zákon je zákon,“ odsekne richtár. „Keby to neboli Levočania, možno by som im aj odpustil. Ale Levočanom? Tamtým pyšným pánom? To nie! Už zo zásady nie! Nikdy!“

„Pán richtár,“ ozve sa ďalší senátor, ktorého syn študuje teológiu až v ďalekej Prahe, „veď naše mesto je také bohaté. Máme školu, ktorú nám závidí celá Európa, študujú tu žiaci skoro z každej krajiny. Stavíme nové ulice, rozširujeme hradby okolo mesta. Aby sa na nás Pán Boh nenahneval a nezničil naše mesto! Veď viete, že časy sú neisté!“

„A vy si hovoríte Kežmarčan? Fúj, hanba vám!“ vzplanie richtár a zopár senátorov s ním.

Nastane ticho. Len z ulice počuť jačanie vyzlečených levočských previnilcov a výskot nadšených kežmarských divákov.

Mestská rada a remeselníci sa rozchádzajú. Zahriaknutý senátor a majster súkenník kráčajú spolu, akoby uzavreli tajné spojenectvo názorov.

„Toto by sa nemalo robiť,“ opakuje senátor Marek. „Nahých ľudí hnať z mesta, a v zime! Ja neviem, či aj nejaké iné mesto má takéto nespravodlivé právo.“

„Nuž panstvo si môže dovoliť všetko,“ povie súkenník s krivým úsmevom, hoci vie, že aj Marek patrí do kategórie pánov.

„Ako kde, majster Cyriak.“

„Všade, pán radný.“

„Všade nie. Syn mi prišiel zo štúdií z Prahy a hovoril,“ stíši senátor hlas, „že v Čechách sú takí ľudia, čo v znamení kalicha vypaľujú kláštory, kostoly a trestajú boháčov.“

„A to prečo?“ začuduje sa súkenník, lebo kňazov a mníchov považuje za takmer svätých.

„Chcú, aby si boli všetci ľudia navzájom rovní.“

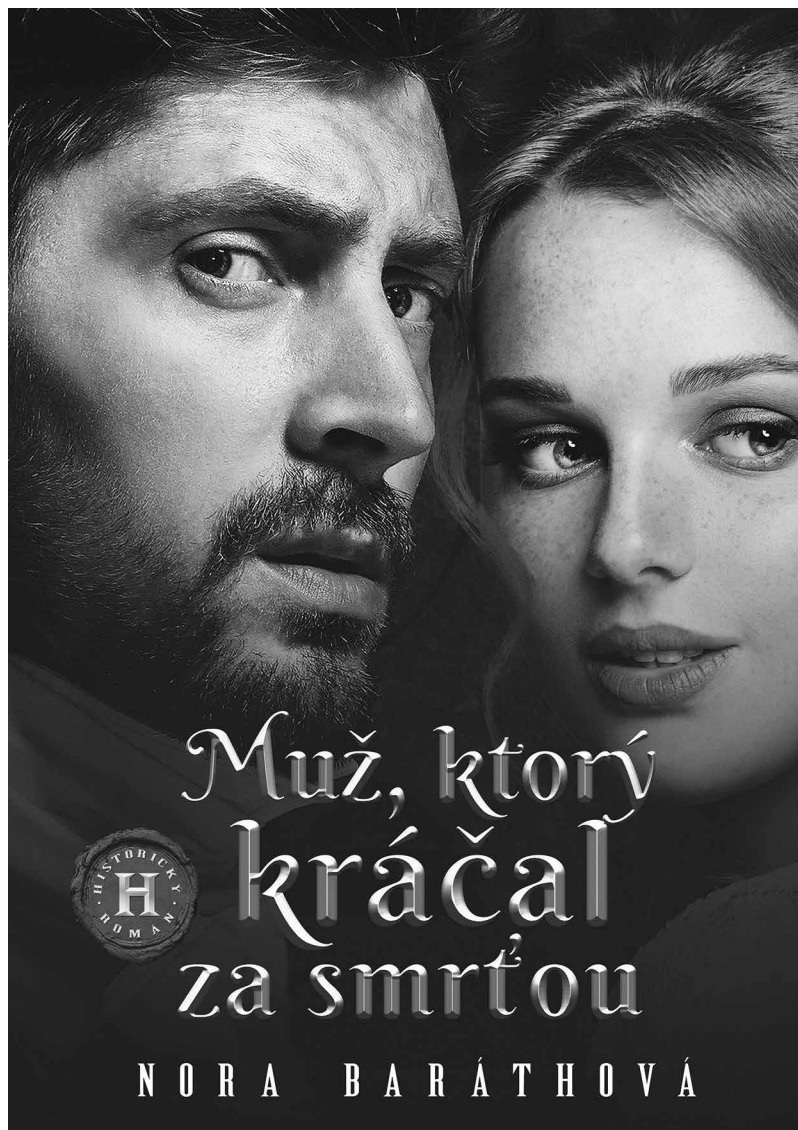
Použitá literatúra

1. BARÁTHOVÁ, Nora: Cechové zvyky na Spiši. In: Tradičné zvyky a obrady a súčasnosť. Poprad : Podtatranské múzeum, 1997, s. 40 – 49.
2. BARÁTHOVÁ, Nora: História kežmarského hradu. Kežmarok : Múzeum, 2004.
3. BARÁTHOVÁ, Nora: Hospodársky život mesta Kežmarok v 13. – 18. storočí (cechy a remeslá, obchod). In: Baráthová, Nora – Fábrová, Karin – Kučerová, Marta – Vráblik, Vladimír: História Kežmarku do polovice 18. stor. Kežmarok : JADRO, 2012, s. 158 – 213.
4. BARÁTHOVÁ, Nora: Nad Kežmarkom vietor veje. Bratislava : Tatran, 1990.
5. BARÁTHOVÁ, Nora (zost.) a kolektív: Poľská rodina Lasky a Kežmarok. Kežmarok : JADRO, 2012.
6. BARÁTHOVÁ, Nora: Spory Kežmarku s Levočou. In: Pohľady do minulosti. Levoča : Spišské múzeum, 2001, s. 39 – 57.
7. BARÁTHOVÁ, Nora: Strelecký spolok v Kežmarku. In: Z minulosti Spiša XIX. Ročenka Spišského dejepisného spolku v Levoči. Levoča : Spišský dejepisný spolok, 2011, s. 7 – 30.
8. BOHUS, Georg: Historisch-geographische Beschreibung des in Oberungarn berühmtesten Zipser Landes. Kesmark : Sauter, 1919.
9. GENERSIICH, Christian: Merkwürdigkeiten der Königlichen Freystadt Késmark I. Caschau : Landerer, 1804.

10. GROSZ, Ernő: Késmárk és a Lőcse városok versengése a XVI. században. In: A késmárki evang. kerületi Lyceum értesítője az 1884/5 évre. Késmárk : Sauter – Schmidt, 1885, s. 1 – 9.
11. HAIN, Gaspar Lőcsei kronikája. Lőcse : Szepesmegyei Történelmi Társulat, 1910 – 1913.
12. HAJNÓCZI, József, R.: Der Kesmark-leutschauer Krieg. In: Karpathen-Post, r. 41, 1920, č. 4, 5, 6, 11, 13.
13. HÝROŠ, Štefan: Kesmark, jeho páni a okolie. In: Letopis Matice slovenskej, r. 12, zv. 1, Martin : Matica slovenská, 1875.
14. IVÁNYI, Béla: Lőcse küzdelme a Zápolya pártiakkal 1532-ben. In: Közlemények Szepes vármegye múltjából, r. 3, 1911, č. 1, s. 29 – 41.
15. KONEČNÝ, Marián: Príspevky k chronológii a topografii husitskej výpravy na Spiš r. 1433. In: Husitský Tábor 5. Tábor : Muzeum husitského revolučného hnutí, 1982, s. 177 – 208.
16. SCHMAUK, Michael: Supplementum analectorum terrae Scepusiensis II. Szepesvárálja, 1889.
17. SCHWARTNER, Robert: Der Kesmarker Schützen-Verein von 1510 bis Ende Juni 1882. Késmárk : Sauter, 1882.
18. SCHWARZ, Aladár: Stamm und Gedenkbuch der Kesmarker bürgerlichen Schützen-Brüderschaft. Késmárk 1902/1903. Rukopis je v Múzeu Kežmarok.
19. SUCHÝ, Michal: Dejiny Levoče I. Košice : Východoslovenské vydavateľstvo, 1974.
20. SUCHÝ, Michal: Stredoveké právo núteného skladu. In: Historický časopis, r. 10, 1962, č. 2, s. 198 – 215.

21. ŠIMEK, Ondrej: Husitizmus a reformácia na Spiši. Liptovský Mikuláš : Tranoscius, 1971.
22. ŠPIRKO, Jozef: Husiti, jiskrovci a bratrství v dejinách Spiša. Levoča : Spišský dejepisný spolok, 1937.
23. VARSÍK, Branislav: Husitské revolučné hnutie a Slovensko. Bratislava : SAV, 1965.
24. VENCKO, Ján: Dejiny štiavnického opátstva na Spiši. Ružomberok : Lev, 1927.
25. VESELÝ, Daniel: Juraj Leudišer – luteránsky kazateľ na Spiši. In: Cesty hľadania. Bratislava : Univerzita Komenského – Evanjelická bohoslovecká fakulta, 1994, s. 180 – 195.
26. WAGNER, Carolus: Analecta Scepusii sacri et profani I. – II. Viennae : Trattner, 1774.
27. WEBER, Samuel: Die Kesmarker Hussiten und die Leibitzer Rohrwiesen. In: Karpathen-Post r. 8, 1887, č. 50.
28. Štátny archív Levoča, pobočka Poprad, Magistrát mesta Kežmarok: Perg. 40/14.9.1433, 41/29.9.1434, 42/6.12.1434, 43/1435, Pap. 896/2.9.1434.

Muž, který
kráčil
za smrtou

NORA BARÁTHOVÁ

Nora Baráthová

Muž, ktorý kráčal za smrťou

1. diel série

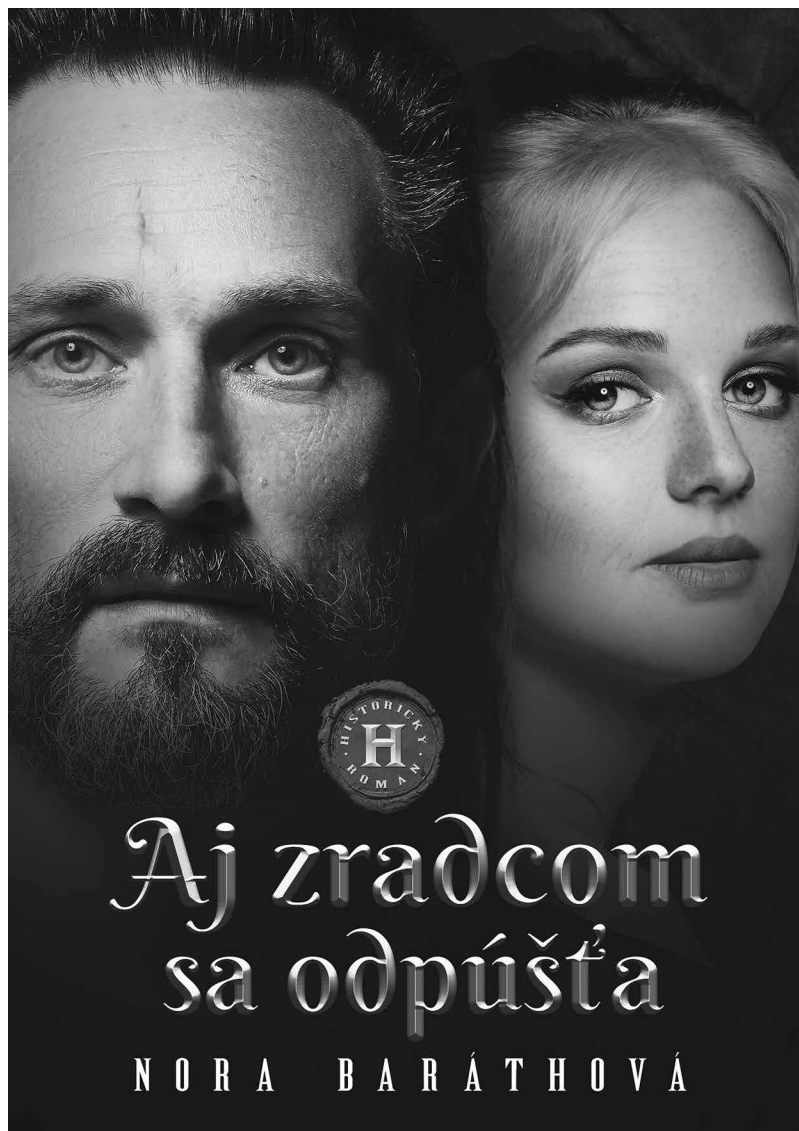
Manželku a slobodu miloval viac ako svoj život. Katom hrdo pozeral do očí a nič z toho, čo urobil, neľutoval. Aj takýto bol richtár Jakub Kray.

Mnohí uhorskí šľachtici na čele s kniežaťom Františkom Rákócziom II. povstali proti cisárovi, ktorý utláčal ich aj mešťanov. Na stranu kniežaťa sa pridáva aj Jakub Kray. Pre svoj ľud chce iba rovnosť, spravodlivosť a lepší život. Podarí sa mu to vybojovať? Na neľahkej ceste za svojimi ideálmi sa stretáva so statočnými bojovníkmi, ale i zradcami. Niektorí sú dokonca bližšie, akoby si myslel.

V meste zanecháva milovanú manželku Máriu a odchádza slúžiť kniežaťu. Prekoná ich láska dlhé odlúčenie? Oстане Mária stáť po jeho boku, alebo podľahne mužovi z minulosti?

V historickom románe od Nory Baráthovej sa preniesiete na začiatok 18. storočia, do obdobia krutých habsburských povstaní poznačených víťazstvami či zradami, ale aj láskou a odvahou.

Aj zradcom
sa odpúšťa

N O R A   B A R Á T H O V Á

Nora Baráthová

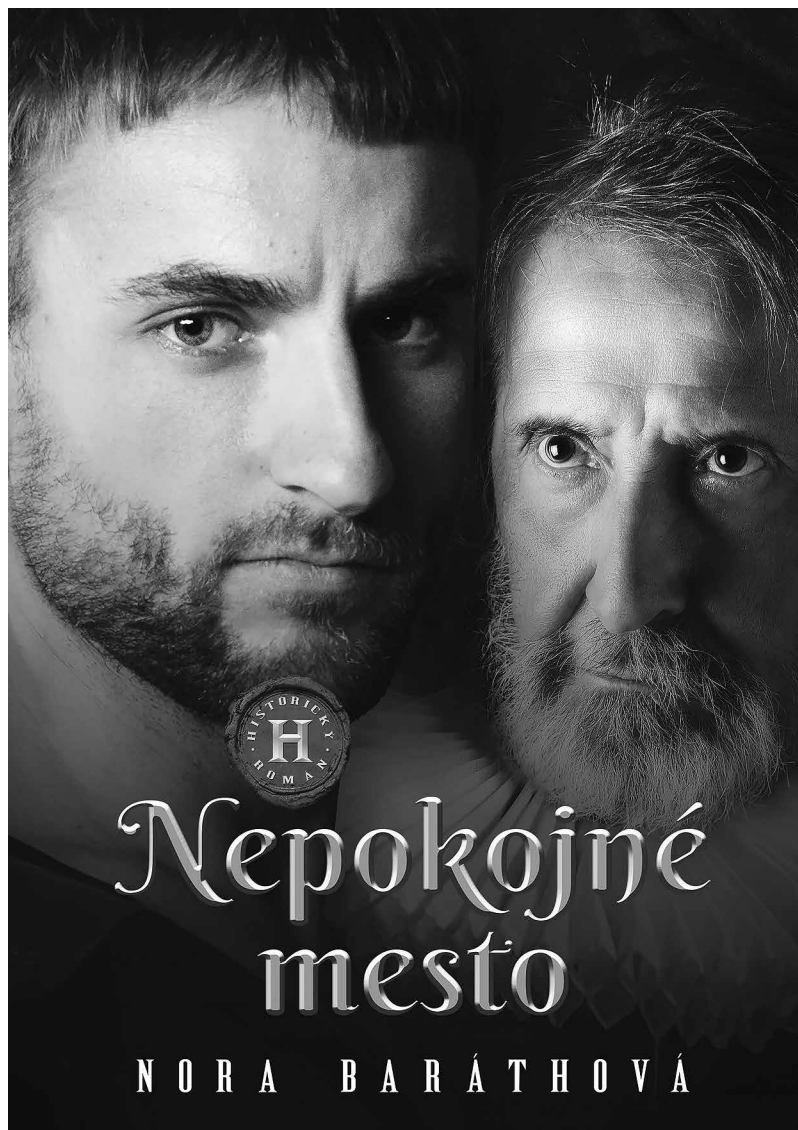
Aj zradcom sa odpúšťa

2. diel série

Bez ľútosti ho poslal na šibenicu. Zradil priateľstvo, mesto i vlastnú česť. Martin Dévay sa postavil na nesprávnu a temnú stranu. Zatúžil po pomste, ktorú aj dokonal. Jakub Kray je mŕtvy a zradcovi už nič nestojí v ceste za mocou a dávnou láskou.

Strhujúci príbeh sa odohráva na začiatku 18. storočia. V krajine doznieva neúspešné Rákocziho povstanie a nádej na lepšiu budúcnosť sa rozplynula. Do života ľudí sa pomaly vracajú trpké cisárske nariadenia a buriči musia byť potrestaní. Mešťania sa ešte nestihli spamätať z Dévayovho podrazu a vojenského plienenia a už musia čeliť zúriacej morovej epidémii. Podarí sa im zachrániť si život? Pomôžu im staré babské rady? Dokáže Krayova rodina odpustiť bezcitnému zradcovi Dévayovi? A je vôbec možné zabudnúť na veľkú krivdu?

Historický román *Aj zradcom sa odpúšťa* od spisovateľky a historičky Nory Baráthovej je voľným pokračovaním románu *Muž, ktorý kráčal za smrťou*.

Nora Baráthová

Nepokojné mesto

3. diel série

Vyplienené domy, utláčani mešťania a bezcharakternosť pánovníka, ktorý sa nezastaví pred ničím. Slobodné kráľovské mesto trpí dlhé desaťročia pod krutovládou rodu Thököly, najhorších zemepánov, akých si mohlo priať. Inak tomu nie je ani v polovici 17. storočia. Hradný pán Štefan Thököly odmieta mešťanom uznať akékoľvek práva.

Poslednou nádejou pre trpiaci ľud je Žigmund Moes. Do nepokojného mesta sa vracia po rokoch. V hlave mu víria bolestné spomienky na nebohú milovanú Máriu. Ťažké srdce má aj na otca, ktorý bránil ich veľkej láske. Moes teraz stojí pred neľahkou úlohou – vrátiť do ulíc mesta pokoj. Na ceste za slobodou sa stretáva s intrigami a trpkou chuťou peňazí. Za práva mesta bojuje spolu s mešťanmi najlepšie, ako vie. Oporu má v mladej Judite, ktorá však miluje hradného vojaka. K tomu všetkému v nepokojnom meste vyčíňa tajomný vrah, ktorý siahne aj na jeho život.

Podarí sa Moesovi vy dobyť drahocennú slobodu a vrátiť do mesta pokoj? Zvíťazí statočnosť nad mocou peňazí? Zmieri sa so svojím otcom a nájde ešte lásku?

Aj o tom sa dočítate v historickom románe zo slovenského prostredia z pera spisovateľky Nory Baráthovej.

Meč a srdce

Všetky práva vyhradené. All rights reserved.

Vydalo vydavateľstvo JADRO.SK s.r.o. Kežmarok v roku 2023

www.jadro.sk

Text: © PhDr. Nora Baráthová

Obálka: © Cover Art by Benin Basim, Depositphotos

Sadzbu zhotovil: Jaroslav Šleboda – JADRO, www.lacna-tlac.sk

Ilustrácie: Mgr. art. Jozef Česla

Korektúra: Mgr. Veronika Michalčíková

Technický redaktor: Jaroslav Šleboda

Počet strán: 224

Vydanie: druhé, 2023

ISBN 978-80-89426-93-5

ISBN 978-80-89426-94-2 PDF

ISBN 978-80-89426-95-9 EPUB

ISBN 978-80-89426-96-6 MOBI

9 788089 426935

Prichytení votrelci utekajú z mesta nahí, protivníci strieľajú tvarohovými guľami, kat si brúsi meč. Neustále súperenie a storočná vojna medzi slobodnými kráľovskými mestami neutícha.

Príbeh sa začína husitským plienením spišských miest v 15. storočí. Nešťastnú situáciu využijú vo svoj prospech mestskí predstavitelia a ich dôkladne premyslené klamstvo ešte viac rozducha vášne. Vážne zmeny sa dejú aj na pôde cirkvi, kam prenikajú reformačné myšlienky Martina Luthera.

Vo víre mocenských a náboženských bojov sa nečakane objaví láska. Dokáže vzťah dvoch mladých ľudí zo znepriatelených miest priniesť mier? Alebo práve naopak, vystupňuje napätie? Podarí sa odhaliť dlhoročné klamstvo a nastoliť spravodlivosť?

ISBN 978-80-89426-93-5

9 788089 426935